

Po gmajni plahutajo črni vrani
in zbirajo se tetrevi, fazani,

da Krista počaste . . . Obraz človeka
pa je temán kot lice tega veka.

Vida Taufer | Smrt na vasi

Prišla je črna smrt v našo vas.
Uboga žena je pred njo zaspala.
Leži na odru v praznjem oblačilu,
krog nje je vonj po cvetju in kadilu.
V življenju se je reva le jokala,
o mračni bedi tožil je njen glas.

Kropijo jo . . . in gruče žen in mož
stoje molčé ob oknih njene sobe,
prinašajo ji zadnjikrat pozdrave,
si brišejo oči, strme v daljave . . .
Večerni soj zelenkaste svetlobe
se plazi čez široke vence rož.

Lončene sklede gledajo s polic.
Iz njih ne bodo rôke zajemále.
Nič več ne bodo ustne se sklonile,
leseni rožni venec poljubile.
Noge ne bodo več zvečer klečale.
Za vedno je ugasnil v prsih klic.

Pozabljen kmalu bo na njo spomin.
Na vrtu mrtvih večni sen bo spala.
Šumel bo gozd . . . orali bodo njive,
zavel bo veter čez oblake sive,
jesen bo z velim listjem trepetala,
a njej ne bo prinesla bolečin.